06.11.2010.g.

Zadnjih nekoliko dana stalno mi se "mota po glavi" ta riječ – PRIJATELJSTVO. O koje velike riječi. I kako ju mi često znamo zloupotrebljavati. Svi su nam prijatelji. Ma samo da je netko važan i poznat u tvojoj sredini popio s tobom piće ili da ste negdje bili na druženju u nekom društvu, odmah ti je prijatelj. Kako su lagani naši kriteriji za prijateljstvo. A ja sam govorio ljudima oko sebe da prijateljstvo nije obična stvar. Prijateljstvo treba zaslužiti, za prijateljstvo treba raditi i truditi se, s prijateljem trebaš proći razne situacije, i dobre i loše. I ako se kroz sve to prođe i ostane s nekim prijateljem, e onda bi mogli govoriti o pravom prijateljstvu a ne o razbacivanju s tom riječju. I vrlo često sam znao govoriti i svojoj djeci, a i u društvima kada smo raspravljali o prijateljstvu, da neka si odrede jednu rešetku koja bi se sastojala od osobina koje oni smatraju da su važne da ih ima njihov prijatelj. Npr. privrženost, lojalnost, pomaganje, opraštanje, itd. I onda neka kroz takvu rešetku "propuste" sve one koje smatraju svojim prijateljima. Oni koji će ostati na rešetki su pravi prijatelji. I bit će ih jako malo ako uopće i netko ostane. Ali, ne mogu biti svi pravi prijatelji pa ćemo se zadovoljiti i sa nesavršenim prijateljima pogotovo što smo i mi takvi. No, to samo da se ne razbacujemo s riječju prijatelj. Jasno, tu ne ubrajam Gospodina. KAKAV PRIJATELJ JE ISUS… ON JE NAŠ JEDINI PRAVI I SAVRŠENI PRIJATELJ, SAMO MNOGI TO OD NAS JOŠ TOGA NISMO SVJESNI. A koliko ga vrijeđamo, ožalošćujemo, rastužujemo, ranjavamo… O Gospodine, oprosti nam!

A zapravo razlog zašto mi se ova riječ "mota po glavi" je to što sam ovih dana izgubio pravog prijatelja za kojega se sada pitam da li je bio pravi prijatelj. Da li sam ga trajno izgubio nisam još siguran ali on je rekao da sam ga uvrijedio do groba i da za njega više ne postojim.

U nekom društvu, na nekoj proslavi, zezali smo se međusobno. A bio je tu i poslodavac od mojeg prijatelja. I tako je zlo izazvalo jednu situaciju gdje sam ja izjavio da kada ja hoću čuti pravi "trač" da odem kod tog svog prijatelja i da onda on meni sve kaže, da onda sve "pretračamo". A sve je to bila zezancija, već smo se tako i prije zezali. Ali moj prijatelj je tada ušutio, pogledao je svojeg poslodavca i onako, braneći se, rekao da to nije istina. A ja sam rekao da je, bez da sam o nečemu razmišljao. A istina je i svi to znaju da taj moj prijatelj voli čuti i voli ispričati pravi "trač". I odmah sam osjetio da nešto nije u redu. Izgleda da je bilo nešto u svezi posla, možda neko "curenje informacija" iz tvrtke gdje je moj prijatelj radio, pa su sada ove riječi imale drugačiju težinu kada je bio tu i njegov poslodavac. Ali, ja to nisam osjetio nego sam još i dodatno pogoršao stvar. Ali, nekako sam si u sebi komentirao da što bi sada taj moj prijatelj htio kada je on stvarno takav i kada mi stvarno znamo razgovarati o kojekakvim stvarima, bez da nekome činimo zlo. I vidio sam da se naljutio na mene. Nakon nekog vremena je otišao komentirajući usput njegovom poslodavcu da ide da ne bi još što krivo rekao i "protračao". Nakon toga sam ja prišao tom njegovom poslodavcu i onako mu rekao da se

izgleda taj moj prijatelj nešto ljuti na mene. A on je samo rekao da to njega nije ništa nije briga. I kao da je uživao u ovoj situaciji jer smo se svi međusobno znali. I onda sam odmah shvatio da je bilo nešto na samom poslu ali da to sa mnom nema nikakove veze. Taj isti dan sam o tome razgovarao i sa svojom suprugom koja je kazala da ona misli da se ja tu nemam što ispričavati jer je taj moj prijatelj samo dobio što je često znao i sam izazvati. I sam sebe sam pitao dali osjećam da bi se sada odmah trebao ispričati tom svom prijatelju ili ne. I mogao sam si mirne duše odgovoriti da ne osjećam neku posebnu potrebu za isprikom jer nisam ništa strašno učinio. No, sve me to mučilo i nekoliko puta sam si mislio da ću ga nazvati. Ali, kako nisam osjećao posebnu potrebu za isprikom, nisam nazvao. A inače sam se često znao ispričavati i imam taj dar da mi nije teško priznati kada pogriješim ili uvrijedim nekoga. Kako se ubrzo približavao i rođendan tog mojeg prijatelja mislio sam da ćemo onda riješiti i taj naš problem jer je on znao pozvati i počastiti za svoj rođendan i svog poslodavca i nas nekoliko prijatelja. Međutim, ja sam čekao poziv ali ga nisam dočekao. Ja sam prije toga rekao svojoj ženi da ću ja poklon kupiti i ako me neće zvati na ručak ja neću ići, da ne izazovem neku neugodnost, ali ću da sam posjetiti navečer doma i čestitati mu rođendan pa ćemo onda o svemu porazgovarati. Tako je i bilo. Došao sam ja pred vrata vanjske ograde ispred njegove kuće i nisam ih htio odmah otvoriti, kao sam inače znao, nego sam prvo pozvonio misleći da ako se još tako ljuti na mene da mi neće otvoriti vrata onda bolje da pozvonim nego da budu neke neugodnosti. A vidio sam i da je unutra gorjelo svjetlo. Netko je malo virnuo kroz spuštene zavjese. Ali nitko nije otvarao vrata. Pozvonio sam još jedanput. Kako se ništa nije događalo, otišao sam. I mogu reći da mi je nekako laknulo. Kao da me je neki kamen cijelog tog događaja pritiskao. I od tada više nemam prijatelja koji me se i javno odrekao i ne želi me ni na cesti vidjeti. A ja se ne ljutim radi toga na njega. Učinio je ono što je valjda u tom trenutku mislio da treba učiniti.

I dobro, život ide dalje. A meni je žao. Žao mi je tog mog prijatelja koji nema milost oprosta. Žao mi je i dugogodišnjeg prijateljstva jer mogu reći da smo ja i taj moj prijatelj prošli razne situacije. No, izgleda da je to naše prijateljstvo ipak imalo neke rupe. Nije bilo tako čvrsto. Ili je bilo to što ja sada, po izlasku iz zatvora više nisam netko i nešto, nego samo netko. I što su sada drugi ti koji su sada netko i nešto pa se moj prijatelj odlučio da su mu oni sada važniji. Ne znam. Jako mi ga je žao. Jer ako je tako, onda je bolje što sam izgubio takvog prijatelja. A on neće steći novog prijatelja među onima prema kojima se sada okrenuo.

A ja, što ću ja. Molio sam se i još ću se moliti za tog svog prijatelja zato jer ja imam svojeg PRIJATELJA koji mi je jedino važan, moj Gospodin. A on ga ne može imati jer on ne traži prijatelje za čije prijateljstvo se treba žrtvovati i truditi i koji će ti uzvratiti u najtežim tvojim trenucima. Ne, on se priklanja "prijateljima" koji mu imponiraju, koji su možda netko i nešto, od kojih možda može imati materijalne koristi. O kako se vara! Ti će ga najprije napustiti.

I pitao sam se, nakon svega toga, da li je moglo drugačije, pa mogao sam prije nazvati, mogao sam ga odmah drugi dan potražiti. Ali onda si opet mislim da nisam ništa lažnoga rekao, nisam

vrijeđao, nisam govorio nešto iz leđa. Samo sam rekao istinu i to u zezanciji.

I mislim da sam naučio lekciju iz prijateljstva koju mi je pokazao moj Gospodin, pravi moj prijatelj. NEMA NA OVOM SVIJETU NIKOGA TKO TI MOŽE BITI VEĆI, BOLJI I ISTINITIJI PRIJATELJ OD GOSPODINA. U svakoga ćeš se ponekad razočarati. I u supružnika i u djecu i u roditelje i u prijatelje ali u Gospodina nikada. Ni sada ni na drugom svijetu.

ZATO SI NEMOJTE TRAŽITI I STJECATI PRIJATELJE NA OVOM SVIJETU NEGO U ONOM U KOJI BI TREBALI ŽELJETI DOĆI, U KRALJEVSTVU BOŽJEM!

ZATO SI JA ŽELIM BITI PRIJATELJ SA SVETIM LEOPOLDOM MANDIĆEM, SA SVETOM MARIJOM MAGDALENOM, SA SVETIM JOSIPOM I MNOGIM DRUGIMA, A DA NE GOVORIM O NAŠOJ MAJČICI, DJEVICI MARIJI I NJEZINOM SINU, NAŠEM GOSPODINU ISUSU KRISTU.

"KAKAV PRIJATELJ JE ISUS, NAŠE BOLI NOSI ON…"

A ja, ja se molim za tog svojeg prijatelja kod Gospodina i molim ga da mu udijeli milost obraćenja, na svoju slavu.